

MACHTSSTRIJD

MACHTSSTRIJD

Wouter Helders

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfil of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

© Wouter Helders

Tweede druk, september 2025

Grafische vormgeving: Anita Willemse-Bodewes /

Indruk Grafisch ontwerp, Soest

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 978-90-836046-0-2

www.nafnedka.nl

www.wouterheldersthrillers.nl

www.bloodygoodbooks.nl

Uitgeverij Nafnedka

Proloog

Congo, 5 mei 1975

De weg door de jungle was zo goed als verlaten. De donkere gezichten van een handjevol voetgangers versmolten met de muur van bomen in het licht van de ondergaande zon.

‘Ze gaan ze vermoorden.’ De woorden echoden door zijn hoofd terwijl hij het gaspedaal nog wat dieper intrapte. De motor van de pick-up protesteerde, maar gaf toe. Langzaam bewoog de snelheidswijzer naar rechts, maar een paar kuilen in de weg gooide roet in het eten. Marcel Lafleur trapte op de rem en schakelde vloekend terug. Ze hadden minstens een uur voorsprong. Hij zou ze nooit meer inhalen. En zelfs als het zou lukken, wat zou hij dan aantreffen. Zijn ogen schoten naar de passagiersstoel. Het pistool staaarde terug. Ondanks de hitte rilde Marcel. Het zou snel donker zijn. Waar was hij aan begonnen?

De weg werd wat egalier en Marcel drukte zijn gaspedaal weer wat verder in. Het was levensgevaarlijk hier zo hard te rijden, dat wist hij, maar het was zijn enige kans. Anders zou hij ze nooit op tijd vinden. De snelheidsmeter sloeg weer helemaal uit naar rechts. Misschien had hij toch een kans. Als ze deze route tenminste genomen hadden. Hij schudde met zijn hoofd en verdreef de twijfel. Het was de kortste weg naar Lubumbashi aan de Zambiaanse grens. Het kon bijna niet anders.

Het was donker nu. In het licht van de sterren schenen zijn knokkels wit door zijn huid heen. Met het stuur in zijn handen geklemd tuurde Marcel de nacht in. Hij kende het gebied als zijn broekzak, had afgesneden waar hij kon en moest wat tijd gewonnen hebben. Maar zaten ze nog wel voor hem? Hij was een paar dorpen gepasseerd. Zouden Hurkman en zijn zwangere vrouw gestopt zijn om te overnachten?

Terwijl de weg onder hem weer begon te stijgen wist hij het plotseling zeker: hij moest ze gemist hebben. Gefrustreerd sloeg hij op zijn dashboard. Hij moest terug. Boven aan de heuvel aangekomen

trapte hij hard op de rem om de auto te draaien toen hij het zag. Het was een heldere nacht en bijna volle maan. Vanaf dit hoge punt had hij kilometers zicht. De rode schokkende vlek laaide weer op. Een kilometer of twee recht voor hem. Vuur. Met een angstig voorgevoel reed hij de heuvel af, de vlammen tegemoet.

Twee bochten verder doken de lichten vanuit het niets achter hem op. Als elfjes dansten de koplampen over de donkere weg, om in een razende pirouette dichterbij te komen. Marcel nam gas terug en gebaarde met zijn arm uit het raam gestoken dat de wagen hem moest passeren. De lampen werden groter en feller totdat de hele pick-up baadde in hun gele schijnsel. Pas op het laatste moment realiseerde hij zich dat de auto niet uitweek. De legerjeep boorde zich op volle snelheid in de achterkant van de pick-up. Marcells voorhoofd knalde tegen het stuur en de huid op zijn voorhoofd barstte open. De achterkant van de auto slipte weg. Terwijl hij vocht om de controle van de auto begon het warme bloed over zijn gezicht te stromen. Marcel gooide het stuur om en had geluk. De wielen kregen grip in de uitgesleten sporen in de weg en de pick-up stopte met stuiteren.

Tijd om te ontspannen had hij niet. Een blik in zijn spiegel bevestigde dat de jeep zich opmaakte voor de tweede aanval. In een flits realiseerde hij zich dat hij in de val was gelopen. Ze kwamen voor hem.

Marcel zette zijn tanden op elkaar om de pijn te verbijten en veegde het bloed dat in zijn ogen begon te lopen weg. Hij schakelde terug en liet zijn voet neervallen op het gaspedaal. De auto sprong vooruit en pakte een voorspong op zijn achtervolger. Marcel reikte zijn hand uit naar het pistool, dat op de grond gevallen was, en stak het onder zijn riem. Hij zou zijn huid duur verkopen.

Een lichte schok en het gekletter van steentjes verraadde dat het zandpad had plaatsgemaakt voor een hardere ondergrond. Marcel grijsde. De kaarten waren opnieuw geschud. Nu had hij een kans hen voor te blijven.

Het bloed begon weer in zijn ogen te lopen en ontnam hem het zicht. Ruw veegde hij het weg, knipperde met zijn ogen en wierp opnieuw haastig een blik in de achteruitkijkspiegel. De lichten waren een meter of vijftig van hem verwijderd en leken niet dichterbij te komen. De weg maakte een flauwe bocht en begon weer te dalen. Zou hij het volgende dorp kunnen bereiken? Ver kon het niet meer

zijn naar de handelspost. Zijn snelheidsmeter hikte tegen het maximum aan en de donkere muren aan beide kanten van de weg vlogen aan hem voorbij, om plotseling terug te wijken. Hij schoot het woud uit en was zo overdonderd door de rode gloed die de open plek verlichtte dat hij niet zag dat er iets blonk in het wegdek voor hem.

De vier banden van de auto werden aan flarden gereten toen de wagen met honderdveertig kilometer per uur over de spijkermat denderde. De pick-up sloeg drie keer over de kop voordat hij, in de gloed van het tien meter hoge vuur, ondersteboven tot stilstand kwam. De wielen draaiden zachtjes door en een van de gebroken koplampen verlichte een stuk van de bosrand.

Marcel Lafleur was uit de auto geworpen en lag op zijn rug in het gras. Even vroeg hij zich af waarom hij zich niet kon bewegen. Waarom hij behalve zijn hoofd zijn lichaam niet voelde. Maar die verbazing maakte al snel plaats voor verwondering. Nu pas realiseerde hij zich hoe helder het vannacht was. Nog nooit had hij zoveel sterren gezien. Hij knipperde met zijn ogen. Niet zeker of de zwarte wolken die langs de hemel dreven echt waren of niet. Toen hoorde hij het ook. Het bulderende geluid van vuur. Met moeite bewoog hij zijn hoofd in de richting van het lawaai. Onmiddellijk sloeg de warmte van het vuur in zijn gezicht. De rode gloed die hij eerder had gezien, kwam van een in brand staande Landrover. Metershoge vlammen klauwden naar de nacht. Even dacht hij twee lichamen in de vlammenzee te ontwaren, maar de contouren waren vaag. Of waren het zijn ogen die hem in de steek lieten? De geur van verbrand vlees die zijn neus binnendrong, gaf hem het antwoord.

Vol walging sloot hij zijn ogen en wendde, happend naar frisse lucht, zijn gezicht af. Het was de auto van Hurkman. Dat wist hij zeker. Ze waren dood. Hij had gefaald. Nu zou hij zelf sterven. Het verbaasde hem dat hij niet bang was. Dat hij geen angst voelde voor wat komen ging. Een vreemd soort gelatenheid maakte zich van hem meester. Marcel opende zijn ogen om weer naar de sterrenhemel te kijken.

Hij voelde de aanwezigheid van de man zonder hem gezien of gehoord te hebben. Hij draaide zijn ogen naar de zijkant en zag de man. Een donker silhouet tegen het inferno op de achtergrond.

Zich inspannend, focuste Marcel zijn ogen. Even kwam de scherp-

te terug en meteen herkende hij de man die over hem heen gebogen stond. Het was een van de mijnwerkers. 'Olivier...' stamelde hij schor. 'Ben jij dat? Ik...' De ijzeren staaf die de man in zijn handen geklemd hield, kwam met een klap op het voorhoofd van Marcel neer. En nog eens. Toen de legerjeep wegscheurde, bleef Marcells levenloze lichaam achter in de afnemende gloed van het uitgebrande voertuig. In de verte jankte een hond.